

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.V.20.157/2024/6.

A tanács tagjai: Dr. Puskás Péter a tanács elnöke
Dr. Csesznok Judit Anna előadó bíró
Dr. Suba Ildikó bíró
Dr. Tánczos Rita bíró
Dr. Varga Edit bíró

A felperes: név1
cím1

A felperes képviselője: Dr. Ökrös Edit ügyvéd
cím2

Az alperesek: I. rendű
cím3
IV. rendű
cím4
V. rendű
cím5
VI. rendű
cím6
VII. rendű
cím5

Az I. rendű alperes képviselője: Zafiri és Társai Ügyvédi Iroda,
ügyintéző: Dr. Csete Ibolya ügyvéd
cím7

IV., V. VII. rendű alperesek képviselője: Dr. Harsányi Előd ügyvéd
cím8

A per tárgya: birtokháborítási per

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma: Fővárosi Törvényszék
44.Pf.631.113/2023/27. számú ítélet

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma: Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság
3.P.II.21.553/1999/25. számú ítélet

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperes részére 118.000 (száztizennyolcezer) forint, a IV., V. és VII. rendű alperesek, mint együttes jogosultak részére 60.000 (hatvanezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A meg nem fizetett 372.500 (háromszázhetvenkétezer-ötszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A B. belterület, ... hrsz. alatt felvett üzlet megnevezésű, természetben B., H. út ... szám alatt található 641 m² alapterületű ingatlan 1/1 arányú tulajdonjogát a felperes 1966-ban vétel jogcímén szerezte meg, majd ennek ¼ tulajdoni hányadát az 1984. augusztus 6-án kelt adásvételi szerződéssel átruházta az I. rendű alperesre. Az I. rendű alperes tulajdoni hányadát az időközben elhunyt id. V.J. II. rendű és id. V.J.né III. rendű alperesek (a továbbiakban: haszonélvezők) holtig tartó haszonélvezeti joga terhelte.

[2] A felperes és az I. rendű alperes közötti adásvételi szerződés 2. pontjában a szerződő felek rögzítették, hogy a telekingatlan használatának kérdésében később kívánnak megállapodni és annak mértéke igazodni fog a tulajdoni hányadok mértékéhez. A telek használatára vonatkozó tényleges használati megállapodás a felek között a mai napig nem jött létre.

[3] Az I.-III. rendű alperesek 1984. és 1990. között az ingatlanon építési munkálatokat folytattak, amelyekre fennmaradási engedélyt is kaptak. Ezt követően az I. rendű alperes és a haszonélvezők egy 40 m² alapterületű göngyöleg raktárbővítést és teraszbővítményt is létesítettek az ingatlanon üzemelő vendéglőjük működtetése érdekében, ami ellen a felperes tiltakozott, mert az I. rendű alperes és a haszonélvezők az I. rendű alperes tulajdoni hányadánál lényegesen nagyobb területet foglaltak el, illetve építettek be építési engedély nélkül. Az I. rendű alperes és a haszonélvezők a tiltakozás és felszólítás ellenére az építményeket nem bontották le. A felperes kérelmére az illetékes önkormányzat polgármesteri hivatal magasépítési csoportja kötelezte a korábbi II. rendű alperest, hogy a 40 m² göngyöleg raktárbővítést és a teraszbővítményt 60 napon belül bontsa el és egyben az építmény fennmaradását nem engedélyezte. Ezen határozatot a másodfokú közigazgatási hatóság helybenhagyta, a közigazgatási határozat elleni keresetet a bíróság ítéletével jogerősen elutasította.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[4] A felperes az elsőfokú eljárásban előterjesztett, módosított keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy az I. rendű alperes és a haszonélvezők birtokháborítást követtek el, és egyetemlegesen kötelezze őket, hogy a közigazgatási határozatnak megfelelően bontsák le az ingatlanon engedély nélkül létesített építményeket, az eredeti állapotot állítsák helyre és

fizessenek meg 4.005.905 forint tőkét és járulékait többlethasználati díj címén, valamint 1.500.000 forintot általános kártérítés címén.

[5] A felperes a másodfokú eljárásban a többlethasználati díj címén előterjesztett keresetét módosította: 1991. áprilisától 2017. október 24-ig 21.293.394 forint és járulékai egyetemleges megfizetésére kérte kötelezni az I., IV.-VII. rendű alpereseket, 2017. október 25-től 2023. június 30-ig az I. rendű alperest kérte kötelezni 16.322.826 forint és járulékai megfizetésére, valamint 2023. július 1-től folyamatosan havi 310.383 forint használati díj megfizetésére.

[6] Az I. rendű alperes és a haszonélvezők a kereset elutasítását kérték.

[7] Az I. rendű alperes a másodfokú eljárásban a módosított ellenkérelmében a felemelt kereset elutasítását kérte, annak mind jogalapját, mind összecszerűségét vitatta. Hivatkozott a követelés elévülésére, mivel a felperes K.M. halála után indította a pert. Utalt arra is, hogy ráépítéssel az ingatlanon tulajdonjogot szerzett. Hangsúlyozta, hogy birtokháborítás nincs, mert az építkezéssel kapcsolatosan a felperes valamennyi iratot megkapott, az ellen nem tiltakozott. Birtokháborítás hiányában a felperes többlethasználati díj iránti igénye megalapozatlan.

[8] A IV.-VII. rendű alperesek az I. rendű alperes nyilatkozatához csatlakoztak. Utaltak arra is, hogy ha a felperes követelése jogszerű, akkor is csak az I. rendű alperest terheli helytállási kötelezettség, ők jogutódként nem felelnek, a perre okot sem adtak.

Az első- és másodfokú ítélet

[9] Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az I. rendű alperes és a haszonélvezők birtokháborítást követtek el, egyben a közigazgatási határozatnak megfelelően az ingatlanon engedély nélkül létesített 40 m² göngyöleg raktárbővítés és terasz bővítmény egyetemleges bontására és az eredeti állapot helyreállítására, valamint 4.509.005 forint tőke és ennek késedelmi kamata felperes javára való egyetemleges megfizetésére kötelezte őket, egyebekben a keresetet elutasította.

[10] Ítélete indokolásában megállapította, hogy az I. rendű alperes és a haszonélvezők 1992-ben engedély nélkül létesítették a bővítményt, amely ellen a felperes igazolhatóan azonnal tiltakozott. Figyelemmel arra, hogy az I. rendű alperes és a haszonélvezők nem vitatták, hogy a tulajdoni hányadukat meghaladó ingatlanrészt használnak, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk). 140. § (1) bekezdése alapján többlethasználati díj megfizetésére kötelezte őket a perben beszerezett, aggálytannak talált igazságügyi szakértői vélemény szerinti mértékben.

[11] Az elsőfokú ítélet ellen a II. rendű alperes élt fellebbezéssel, amelyben kérte annak megváltoztatásával a kereset elutasítását. A másodfokú bíróság a per tárgyalását a korábbi II. rendű alperes által indított tulajdonjog megállapítása iránti per jogerős befejezéséig felfüggesztette. A továbbiakban a III. rendű alperes 2012. július 16-án, majd a II. rendű alperes 2017. október 24-én bekövetkezett halála folytán az eljárás félbeszakadását állapította meg. Az eljárás a jogutódok perbevonásával folytatódott. A II. rendű alperes jogutódjai az I., IV.-VI. rendű, a III. rendű alperes jogutódjai az I. és a VII. rendű alperesek.

[12] A másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatta: a bontásra és az eredeti birtokállapot helyreállítására vonatkozó keresetet a IV.-VII. rendű alperesekkel szemben elutasította, míg a használati díj és kamata megfizetése iránti keresetet teljes egészében elutasította. Ennek megfelelően megváltoztatta a perköltség viselésére vonatkozó rendelkezéseket is. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

[13] A jogerős ítélet a felülvizsgálat szempontjából releváns indokolásában a régi Ptk. 99. és 140. § (1) bekezdésére hivatkozva rögzítette, hogy a perben nem volt vitás, hogy az I. rendű alperes és a haszonélvezők az I. rendű alperes tulajdoni hányadát meghaladó ingatlanrészt használnak, illetve használtak, azonban közös tulajdonú ingatlan esetében az egyik tulajdonostárs a másiktól a tulajdoni hányadát meghaladó használatért akkor követelhet többlethasználati díjat, ha a használati rend szabályozott. Rögzítette, hogy nem jött létre megállapodás a használat rendezése körében a felperes és az I. rendű alperes között, holott ennek későbbi rendezését irányozták elő az 1984. augusztus 6-án kötött adásvételi szerződésben. Mivel a közös tulajdon használati rendezésére vonatkozó keresetétől a felperes elállt, és a szakértői vélemény alapján nem lehetett megállapítani, hogy az I. rendű alperes túlhasználata hol valósult meg, a használati rend a tulajdonostársak között nem szabályozott. A Kúria Pfv.21.135/2019/5. számú ítéletében foglaltakra hivatkozással kifejtette, hogy a közös tulajdon alapján a használat valamennyi tulajdonostársat az egész dologra nézve illeti meg, a tulajdonostársak között ebből következően nem a dolog, hanem az azon fennálló tulajdonjog van megosztva, jogi értelemben ezért az egyes tulajdonostársak részéről többlethasználat nem valósulhat meg.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[14] A jogerős ítélettel szemben a felperes élt felülvizsgálati kérelemmel, amelyben a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte szakértői bizonyítás lefolytatása érdekében. Megsértett jogszabályhelyként a felülvizsgálati kérelmében a régi Ptk. 4. § (4) bekezdését jelölte meg.

[15] Felülvizsgálati kérelme indokai szerint a jogerős ítélet ingatlan használatára vonatkozó, felek közötti használati megállapodás hiányára tett megállapításai súlyos ténybeli tévedésen alapulnak. Az ítéletben megállapítottaktól eltérően az adásvételi szerződés 2. pontjában létrejött a használat tekintetében a felek között a megállapodás egyrészt a felépítmények tekintetében, másrészt a telek vonatkozásában is a használat mértéke tekintetében. A felek rögzítették ugyanis, hogy a használat mértéke a törvényi szabályozástól eltérően a tulajdoni arányokhoz fog igazodni, így a használati díjkövetelés alaposságához a felperesnek a perben nem a régi Ptk. 140. § (1) bekezdése szerinti érdeksérelem bekövetkezését kellett bizonyítania, hanem azt, hogy az alperesek a felperes szándéka ellenére a tulajdoni hányaduknál nagyobb mértéket használnak kizárólagosan, a felperest abból kizárva.

[16] Kifejtette, hogy figyelemmel a közös tulajdon jogi jellegéből fakadó osztatlan használati jogra, az alperesek használati joga az adásvételi szerződés megkötésétől addig a pillanatig, amíg a felperest tilos önhatalommal az ingatlan 284 m²-ből nem zárták ki, valóban az egész telekingatlanra kiterjedt. Az alperesek a felek eredeti megállapodásához képest 124 m²-rel túlhasználják az ingatlant, emiatt használati díj fizetésre kötelesek. A földmérő és a szakértők beazonosították az alperes által kizárólagosan használat 284 m² területet, ezért a másodfokú eljárásban beszerzett szakértői vélemény azon megállapítása, hogy az alpereseknél mutakozó többlethasználatnak csak a mértékét lehet pontosan meghatározni, a helyét nem, az alperesek kizárólagos használatában lévő területre vonatkozik. Ezen téves megállapítással a kirendelt szakértő túlterjeszkedett a másodfokú bíróság kirendelő végzésén.

[17] A jogerős ítélet az ügy érdemére súlyosan kiható, okszerűtlen döntést tartalmaz, mert a másodfokú bíróság teljes mértékben figyelmen kívül hagyta azt a többlettényállást, hogy az

alperesek a felperest 284 m² terület vonatkozásában a használattól elzárták és elzárva tartják a mai napig, így a többlethasználat megállapíthatóságához a bírói gyakorlat által megkívánt kizáró jellegű használat megvalósult. Ezt önmagában a jogerős ítéletben is jogerősen megállapított birtokháborító magatartás is alátámasztja, de azt bizonyítja többek között a M.L. földmérő által készített szakvélemény, az 1992-ben felvett helyszíni jegyzőkönyv és fotómelléklet is. Álláspontja alátámasztásául hivatkozott a Kúria Pfv.21.107/2020/14. számú határozat elvi tartalmára.

[18] A jogerős ítélet a felperes szerint azon okból is jogellenes, mert a polgári jogok régi Ptk. 4. § (4) bekezdése szerinti alapelvét sérti, amely szerint saját felróható magatartására előnyök szerzése végett senki nem hivatkozhat. A tilos önhatalom nyilvánvalóan felróható magatartás, ezen alapelv értelmében a tilos önhatalommal birtokot szerző személy magatartása eredményeként tehát ingyenes használatához, előnyhöz nem juthat. E körben utalt a Kúria Pfv.21.353/2021/6. számú, valamint a Pfv.20.485/2013/5. számú határozatára. Kifejtette, hogy ezen határozatok értelmében a másik felet a használattól megfosztó magatartás jogkövetkezménye a többlethasználati díj iránti igény, amelyből fakadó követelést tehát a másodfokú bíróságnak is meg kellett volna ítélnie. A jogerős ítélet eredményeként a jogellenes túlhasználó örök időkre szóló ingyenes használati jogot szerezne a birtokolt területen.

[19] Az I., IV., V. és VII. rendű alperesek terjesztettek elő felülvizsgálati ellenkérelmet, amelyben elsődlegesen a felülvizsgálati kérelem elutasítását, másodlagosan – tartalma alapján – a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérték.

[20] A felülvizsgálati kérelem elutasítását azon az alapon kérték, hogy a felülvizsgálati kérelem nem tartalmazza az ügy érdemére kiható jogszabálysértés megjelölését és a felülvizsgálat engedélyezését megalapozó okokat, amelyek a joggyakorlat egységének vagy továbbfejlesztésének biztosítása érdekében szükségessé teszik a jogerős ítélet felülvizsgálatát.

[21] A VI. rendű alperes a felülvizsgálati eljárásban nyilatkozatot nem tett.

A Kúria döntése és jogi indokai

[22] A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

[23] Az I., IV., V., és VII. rendű alperesek felülvizsgálati ellenkérelmére tekintettel a Kúria elsődlegesen arra utal, hogy az eljárás a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) alapján folyt, amely a felülvizsgálat engedélyezését nem szabályozta, ilyen tartamú kérelmet így a felperesnek nem kellett előterjesztenie. A régi Pp. 270. § (1) bekezdése alapján alkalmazott régi Pp. 3. § (2) bekezdése értelmében a bíróság a kérelmeket, jognyilatkozatokat a tartalmuk szerint veszi figyelembe. A felülvizsgálati kérelemből egyértelműen megállapítható volt, hogy a felperes a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte, valamint megjelölte az általa megsértettnek vélt jogszabályt is és előadta indokait, így az megfelelt a régi Pp. 272. § (2) bekezdésében írt, lentebb ismertetett követelményeknek. Nem volt ok ezért a felülvizsgálati kérelem hivatalból történő elutasítására, a Kúria erre tekintettel a felülvizsgálati kérelmet érdemben vizsgálta.

[24] A felülvizsgálati kérelem érdemi elbírálása során azonban elsődlegesen szükséges rögzíteni, hogy a felülvizsgálati eljárás nem a per folytatása, hanem egy kérelemhez kötött,

rendkívüli jogorvoslati eljárás, amelynek a kereteit a felülvizsgálati kérelem – és ha van, a csatlakozó felülvizsgálati kérelem – határozza meg.

[25] A Kúria a jogerős ítéletet a régi Pp. 275. § (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okok keretei között bírálhatja felül: köti a kérelemben megfogalmazott jogszabálysértés, annak tartalmi körülírása. Erre tekintettel érdemben csak azok a hivatkozások vizsgálhatóak, amelyek esetében a felülvizsgálati kérelem egymással szorosan összefüggő tartalmi követelményei maradéktalanul teljesülnek: a felülvizsgálati kérelem tartalmazza a megsértett jogszabályhelyet és a megjelölt jogszabályhely megsértésének indokait. [rég. Pp. 272. § (2) bekezdés]. Ha a fél a felülvizsgálati kérelmében több, egymástól elkülönülő jogszabálysértésre hivatkozik, valamennyi hivatkozásának rendelkeznie kell ezekkel a tartalmi követelményekkel. A hiányos hivatkozásokat a Kúria érdemben nem bírálja el. [A felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasításának egyes kérdéseiről szóló 1/2016. (II. 15.) PK vélemény 3. pontja és annak indokolása, Pfv.20.831/2021/8., Pfv.20.032/2022/6.]

[26] A felperes a jogerős ítéletet kizárólag anyagi jogi alapon támadta, felülvizsgálati kérelmében eljárásjogi jogszabálysértésre nem hivatkozott. Erre tekintettel a felperes azon hivatkozásai, hogy a másodfokú bíróság a tényállást tévesen állapította meg, a bizonyítékokat nem megfelelően értékelte, ténybeli következtetései okszerűtlenek, a másodfokú eljárásban beszerzett szakértői vélemény megállapításai nem megfelelőek, nem voltak vizsgálhatóak, mert ezen érvek vizsgálatát eljárásjogi jogszabálysértések, így különösen a régi Pp. 206. § (1) bekezdésének és a régi Pp. 182. § (3) bekezdésének a megjelölése nyitja meg. A régi Pp. 206. § (1) bekezdése felhívásának hiánya a [25] bekezdésben kifejtettek alapján kizárta a másodfokú bíróság mérlegelési tevékenységének a felülvizsgálatát is. Ugyancsak nem volt mód a felperesnek az adásvételi szerződés 2. pontja értelmezésének téves voltát állító hivatkozásainak az elbírálására, mert a felperes azokhoz sem kapcsolt adekvát jogszabálysértést, azaz nem jelölte meg a régi Ptk. 207. § (1) bekezdését. Mindezek azt eredményezték, hogy a megállapított tények, a tényállás, és a hivatkozott szerződés másodfokú bíróság általi értelmezése a felülvizsgálati eljárásban is irányadó volt.

[27] Megállapítható volt az is, hogy a felperes csak formálisan támadta a teljes jogerős ítéletet. A jogerős ítélet [33]-[34] pontjaiban a másodfokú bíróság ugyanis a régi Ptk. 188. § (1) bekezdésére és 189. § (1) bekezdésére hivatkozva egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy az I. rendű alperes és a haszonélvezők birtokháborítást valósítottak meg a felperes sérelmére, amikor a későbbi bontási kötelezettséggel érintett felépítményt a felperes tiltakozása ellenére megépítették. Kifejtette és részletesen indokolta azt is, hogy a IV.-VII. rendű alperesek a perrel érintett ingatlanban nem tulajdonosok, így az I. rendű alperes, valamint a haszonélvezők által elkövetett birtokháborítás miatt a bontási és az eredeti állapot helyreállítási kötelezettség szempontjából nem jogutódok, a másodfokú bíróság ezért utasította el a IV.-VII. rendű alperesekkel szemben ezen keresetet. A felperes felülvizsgálati kérelmében ezeket az indokokat nem vitatta, jogszabálysértésre sem hivatkozott ezen keresetet elutasító jogerős ítéleti rendelkezéssel szemben, mint ahogy az elsőfokú ítéletet helybenhagyó rendelkezések vonatkozásában sem, így e körben a felülvizsgálati petitum teljesítésére nem volt mód.

[28] A felülvizsgálati kérelem kizárólag a többlethasználati díjigényt elutasító rendelkezések esetében tartalmazott megsértett jogszabályhelyet a régi Ptk. 4. § (4) bekezdésének megjelölésével és azzal összekapcsolt indokolást, így a Kúria is érdemben [25] bekezdésben már kifejtettek tekintettel csak ezt az ítéleti rendelkezést és csak ezen hivatkozás alapján vizsgálhatta, amely azonban az alábbiakra tekintettel nem volt alapos.

[29] A régi Ptk. 4. §-ában rögzített jóhiszeműség és tisztesség elve alapvető generálklauzulaként konkrét polgári jogi igény alapjául nem szolgálhat, fizetési kötelezettséget nem keletkeztethet. Ha a felek kötelmi vagy más jogviszonyban állnak

egymással, akkor a felek jogviszonyára irányadó speciális normákat kell alkalmazni, az alapelv önállóan nem alkalmazható. Jelen esetben a felek közötti jogviszonyra a régi Ptk. 140. § (1) bekezdése volt irányadó, amely szerint a tulajdonostársak mindegyike jogosult a dolog birtoklására és használatára. E jogot azonban az egyik tulajdonostárs sem gyakorolhatja a többiek jogainak és a dologhoz fűződő törvényes érdekeinek sérelmére. A kialakult és töretlen bírói gyakorlat ezen jogszabályhelyhez, illetve a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hasonló tartalmú, 5:74. §-ához kapcsolódóan fejtette ki, hogy ha a tulajdonostárs a tulajdoni hányadához képest a közös tulajdonban álló ingatlanból természetben nagyobb hányadot birtokol és ily módon a másik tulajdonostársat a birtoklásból részben vagy egészben kizárja, a tulajdonostárs többlehasználati díjra tarthat igényt. Ugyanez vonatkozik arra az esetre is, ha a tulajdonostársak a használat módját egymás között rendezik, de az egyik tulajdonostárs a megállapodástól eltérően használja az ingatlant (Kúria Pfv.20.485/2013/5., Pfv.21.353/2021/6). A felperes azonban ezen jogszabályi rendelkezés megsértését nem állította, sőt kifejezetten akként nyilatkozott a felülvizsgálati kérelmében, hogy az, vagyis a régi Ptk. 140. § (1) bekezdése a felek jogviszonyában nem alkalmazható (felülvizsgálati kérelem 2. oldal 1. bekezdés). Az előadott határozatokra alapított, helytálló érvelés pedig önmagában, a megsértett adekvát jogszabályhely megjelölése hiányában nem vezethetett eredményre. A precedens határozatokban kifejtett jogértelmezéstől való eltérés ugyanis – tekintettel arra, hogy szemben a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvénnyel a régi Pp. 270. § (2) bekezdése alapján a felülvizsgálatot kizárólag jogszabálysértésre hivatkozással lehet kérni – nem volt figyelembe vehető, így a felülvizsgálati kérelem alaposágát nem eredményezhette.

[30] A felülvizsgálati kérelem teljesíthetőségét kizárta azonban már önmagában az is, hogy a felperes a felülvizsgálati kérelmében csak a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése és a másodfokú bíróság – szakértői bizonyítás lefolytatása érdekében való – új eljárásra utasítását kérte, így az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a keresetének helyt adó döntés meghozatalára még alapos hivatkozások esetén sem lett volna mód. Előterjesztett kérelme az anyagi jogszabálysértés alaposága esetén sem lett volna teljesíthető, mert eljárásjogi jogszabálysértés, így a szakvélemény aggályosságára való hivatkozás hiányában új szakértő kirendelése érdekében nem lehetett a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezni és az eljárás megismétlését elrendelni.

[31] Mindezekre figyelemmel a Kúria a jogerős ítéletet a régi Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A határozat elvi tartalma

I. A régi Ptk. 4. §-ában rögzített jóhiszeműség és tisztesség elve alapvető generálklauzulaként konkrét polgári jogi igény alapjául nem szolgálhat, fizetési kötelezettséget nem keletkeztethet. Ha a felek kötelmi vagy más jogviszonyban állnak egymással, akkor a felek jogviszonyára irányadó speciális normákat kell alkalmazni, az alapelv önállóan nem alkalmazható.

II. A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okok keretei között bírálhatja felül: köti a kérelemben megfogalmazott jogszabálysértés, annak tartalmi körülírása. Csak azokat a hivatkozásokat vizsgálhatja, amelyek esetében a felülvizsgálati kérelem egymással szorosan összefüggő tartalmi követelményei maradéktalanul teljesülnek: a felülvizsgálati kérelem tartalmazza a megsértett jogszabályhelyet és a megjelölt jogszabályhely megsértésének indokait.

Az alkalmazott jogszabályok

A Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény 4. § (4)

A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 272. § (2), 275. § (2)

Záró rész

[32] A felperes felülvizsgálati kérelme nem vezetett eredményre, ezért a régi Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazott 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a felülvizsgálati ellenkérelmet előterjesztő I., IV., V., VII. rendű alpereseknek, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés *a)* pontja, (5) és (6) bekezdése szerint megállapított és a kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányban álló ügyvédi munkadíjat tartalmazó felülvizsgálati eljárási költséget, az I. rendű alperes tekintetében áfával növelten.

[33] A felperes személyes költségmentessége folytán feljegyzett felülvizsgálati eljárási illetéket, a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban szóló 6/1986 (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

[34] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a régi Pp. 274. § (1) bekezdés alapján tárgyaláson bírálta el.

Budapest, 2024. július 3.

Dr. Puskás Péter s.k. a tanács elnöke, dr. Csesznok Judit Anna s.k. előadó bíró, dr. Suba Ildikó s.k. bíró, dr. Tanczos Rita s.k. bíró, dr. Varga Edit s.k. bíró

A kiadmány hitelélül:

Sz.Sz.

bírósági ügyintéző